

[Heiberg, Michael]

En lystig Sang.

Bonden i Brydlaupsgar'n.

(Forfattet i Anledning af en Præstedatters Bryllup).

J rylandes Uvær og sylandes Vind J Hjoren eg bauta for
eg kom herind, Og Sjøen han sto i ej Røre; Men ret so eg
va no ein Rolle¹ ifraa, Saa haur eg da tjona og dondra i
Efraa, Da brast so ein Dott for mit Dyra.

2. Eg streka paa Segle, og sprang up paa Land, Og
laupte paa Skogjen da suoggast eg vann, Eg tænkte, at
Evensfjen va nara. J Drle eg traava og vist ingjen Bei,
Te mejr at eg laupte, te værre da blei, Eg ropte og streif
paa ver Herra!

3. Men ret te mi Luffa, for ørflen eg var, Saa datt
eg utøve i² Præsten sin Gar, Men fors meg! for blei eg
forbina!³ Dar haur eg og faag eg saa opja eit Rust;⁴ Eg
lyte fortælja kvar Taag og kvar Tust,⁵ Saa mykje eg heve
i Minna.

4. Da fyste eg mote da var no ej Taus, Var maala og
flingsa⁶ men Hove sat laus,⁷ Og Stafjen var brei so ein
Laave! Saa kom dar ej Horg⁸ baae stratla og lo, Ba stasa
so Juten i søllspendte Sko, Og adle va mjøla i Hove.

1) et lidet Stykke. 2) nedi. 3) forbauset. 4) en usædvanlig
Allarm. 5) hvert Gran. 6) pyntet. 7) Hovedet var let at bevæge
(fordi hun ikke havde Krone eller anden Pynt paa Hovedet. 8) Hob
Mængde af Menneſter.

V box 1:11

5. Dei dreiv in i Stovo, men ette sto eg, Eg ondras paa detta, eg tænkte me meg; Tru der er Uttskrivels paa Gaaren? Daa blei eg so fælen, eg skolv so ei Mær, Eg tænkte, nu fær du paa Alflo Gevær, Saa stend du so Juglen i Snaren.

6. Eg svørtno so Joro, og datt ner i Rne Saa kom der ej Kjerring, hu spraka meg te Hu helsa og niffa me Hove! Hu spore om eg vilde drifka ein Gaang, Eg letta paa Huvo, i Dira da saang, Saa slaffa og in uti Stovo.

7. Dar haur eg og saag eg saa opsa ein Stas, Dei aat og dei druffo me stor Trebelas, Thi Brydlaup Herr Kristen han gjore Te Dotter si Coffi, hu sek no ein Præst; Eg glana fring Stovo da eg funne best, Saag Brura, hu sa op me Bore.

8. Hu sat no og litra. og glitra so Glas Taa Kraakesoll-Snore og Krambuestas, Gulborer og Fronser fring Staffjen; Og Trøya fraata;¹ hu Kruma ej bar, Sollaheite var borte, berhovda hu var, og Hove va mjøla i Naffjen.²

9. Paa Bore sto Netter me Supa og Sild, Og store Kjetlaaro; daronde laag Eld;³ Paa Gate der laag no ej Høna! Og mit up paa Bore sto Krimsframs me Sall, Dar atme sto Kruser og Kopper me Ol, Ja Blomar og Barkebær⁴ grøne.

10. Dar sto Havrefage, va strødde me Mjøl Og Dravle⁵ og Mølja laag dar paa ej Fjøl; Og smaassorne Rveitebro-Stompar. I Krusabrot laag der baa Krydder og Salt, I Dongar laag Graasei saa tjul at han valt, Og fylpte Ramshove⁶ og Klompar.

1) udlafferet. 2) pudret. 3) Formodentlig et Hjørpad med Gløder i, hvorpaa Stegen var sat for at holdes varm. 4) Enebær (formodentlig menes Pedær). 5) tyk Mælk. 6) Lever, æltet med Mælk.

11. Og rundt omfring Bore sto Bonkar me Graut, Han laag uti Dongar, han va infje blaut; Me svar Bords diff¹ laag der ej Tripsa.² Al Maten va frydda me Gras og me Blom, Te Smør og te Byfaka va infje Rom; Eg saag ikkje heller ej Lepsa.

12. Men daa maa du veta, at Byfaren sleit Paa Kjetlaar og Stinka, i Stompen han beit, Og store Glas Ol dei utdruffo. Dar drak dei eit Slag, da va lifesaa Blo, Dei lasta deri ein Klomp Salt helle to, Dei austet det utu ei Kruffo.

13. Og ret so dei sat up me Borde og sleit, Daa haur eg eit læt so ei aalute³ Gjeit, Daa bræka og knurra og bura,⁴ Eg tor infje seia, da let saa for stygt, Daa kom dar ein Bildtyff og strauk paa ei Løgt Og andre paa Jelene skura.

14. Na somme dei bles uti Kjeppar og Staang, Ein aat paa ej Pølsa, va tre Allen laug, Han beit uti Pølsa og hiffa; Eg trur nok den Pølsa va merjaleg heit, Thi Fingrane litra so tit so han beit, Og Augene sto so ei Briffa.

15. Dei drak og dei helsa og snakte paa Ryff, Dei jævla me Kjesten saa stygt som ein Tyff; Da va nok om Pølsa dei trætta. Men sidstpaa saa blei eg baa svulten og tør, Saa kom der ej Kjerring igjennom ej Dør, Paa Kruso og Ranno ho letta.

16. Hu ban meg aa drifka ei Kruffa me Blo Eg fyste paa Hando, og skolv der eg sto Og tok imot Kruffa og taffa. Saa drak eg ut Kruffo svar einaste Taar, Daa blei eg saa moten, eg greidde mit Haar, og innar aat Bore eg slaffa.

1) Tallerken. 2) Serviette. 3) broget. 4) brølede.

17. Dar skjænte dei meg ei Potta me Mjo, Dg rakte me derte ein Borddiss me Bro, Men Brøe da stat eg i Barmen. Dg ret som dei sat i den sagrafte Leif, Daa reiste dei adle fraa Bore og skreif, Dg fata kvarare i Armen.

18. Eg tyktes, dei vilde baa bitast og slaast, Dei brækte ret lifaso Smalen¹ i Frost, Kvarare i Augene ramsla. Daa kom dar saa maange so sleit og bar ut, Dei laupte i Toms mel baa Tauser og Gut, Al Maten taa Bore dei framsla.

19. Daa detta va mafa og Golve va reint, Saa dansa Byfaren med Tausene veent, Men Bruro hu sat so ej Kruna.² Dei Statsmøyar hoppa baa knesne og kjæk, Da va som dei vore forgjylt paa kvar Glæk og glimra av al deira Buna.³

20. Daa dei hadde dansa den Natto saa laang Saa tof eg mi Huvo og slaffa min Gaang, Daa blei der eit Ruff uti Stove; Kvar Byfar han nappa ei Jenta me seg, Dg Præsten tog Bruro, men ingjen tof meg, Dei trippa saa snegt ind aat Kovo.

21. Daa detta va sluta, saa drog eg min Bei, Eg funn' infje langare skjønna paa dei, Thi Tausene vilde meg lekka; Saa gav dei meg Driffa, saa gav dei meg Mat, Dg darne saa vart eg saa hjærtelig kvat,⁴ saa menne eg heimatta slaffa.

1) Gaaret. 2) Kruna, er egentlig den Krone, Bruden bærer paa Hovedet, men siges ogsaa om stille, ærbare Fruentimmer. 3) pragtfuld Klædedragt. 4) glad, munter.

Tromsø. 1872.

Tilfjells hos M. Urdal. G. Kjeldseths Bogtrykkeri.